

Нѣкоя сутринь той искаше да си поиграе още малко и бѣгаше надалечъ. Тогава давахме синджира на Ванчо. Мечо веднага лѣгаше, дочакваше своя приятель, нагаждаше врата си и покорно трѣгваше следъ слабото дете.

Така минаваше лѣтото. Мечо едва навършваше година и половина, а по голѣмина и сила бѣше наистина цѣла балканска мечка.

Кѣмъ края на лѣтото въ село се появи бѣсъ. Почти всѣка седмица хората тичаха следъ нѣкое куче съ тояги и пушки. Псетата лаеха отдалечъ, сякашъ разбираха какво ги чака, ако приближатъ.

Мечо оперваше уши и по тѣлото му минаваха тревожни трѣпки.

По това време ние го държехме все вързанъ, и пжтната врата бѣше винаги затворена. Край сѣнчестата колиба се въртѣше Ваньо. Сипваше му чиста вода, по нѣкога го поливаше за хладъ и му бѣбрѣше като на човѣкъ. Мечо го гледаше въ очитѣ, разбираше всичкитѣ заповѣди и покорно ги изпълняваше.

Единъ день край насъ се понесе изплашенъ викъ:
— Бѣсно куче . . . Бѣсно куче!

Мама погледна презъ прозореца и изтрѣпна.

— Кой е отворилъ вратата? Ване, тичай зарѣзи!

Ванчо припна, но тъкмо приближи, писна и побѣгна назадъ. Следъ него тичаше олигавено куче съ изплезенъ езикъ и увиснала опашка.

— Олеле, майчице, ще го ухапе! Помоощъ, помоощъ!
— закрещѣ мама.

Ала въ кжщи бѣхме само азъ и тя. И преди да полетимъ навънъ, стана нѣщо, което никой не очакваше.

Мечо се издигна на заднитѣ си крака, метна се съ всичка сила напредъ, и синджирътъ стана на две. Той отлетѣ, бухна съ гърдитѣ си отъ страна бѣсното куче и то отхвъркна като гумена топка. Щомъ се изправи и припна пакъ следъ Ваньо, Мечо се хвърли втори пжтъ.